

Věrná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník II. — Číslo 10.

V Žatci dne 14. března 1947.

Cena 2 Kčs

Josef Foitík

Volyňská studující mládež

S reemigrovanými českými rodinami z Volyně přijíždí do vlasti také mládež, která studovala na sovětských školách. Zjistěte bude jejím přáním, aby mohla pokračovat ve studiu i ve vlasti.

Nevíme jak školské úřady tato studia naši mládeži umožní, ale soudě podle článku „Národního osvobození“ ze dne 5. března t. r., budou zde určité těžkosti. „Národní osvobození“ o tom píše:

„Mnoho dětí našich volyňských Čechů studovalo na sovětských školách a chtějí také po návratu do své staré vlasti v tomto studiu pokračovat. Sovětská škola se podstatně liší od naší školy svou učební osnovou a proto je studium dětí vracejících se volyňských krajanů u nás velmi ztíženo. V Praze Nuslích, ulici 1. listopadu, je sovětská střední škola, která má stejnou učební osnovu, jako škola v SSSR. Děti volyňských Čechů mohly by zde dokončit studium...“

I když vítáme pozornost „Národního osvobození“, které dosud jediné si všimlo této důležité otázky, nemůžeme s podávaným návrhem přece jen plně souhlasit. Snad by mohl přicházet v úvahu u mládeže z 9. a 10. třídy (sovětská škola má 10 tříd!), kde se jedná už jen o krátkou dobu k dostudování, ale nemůže se o tom hovořit u ročníků mladších. Především naše mládež během války značně jazykově utrpěla, neboť, poctivě vzato, zrušením českého mateřského školství po pádu Polska v roce 1939 vyučování prakticky neexistovalo. Také někdy střídaní se vlád a tedy i učebních osnov mělo neblahý vliv na postup studující mládeže, ztížený naprostým nedostatkem učebnic, školních potřeb a častými nucenými prázdninami.

Je proto nezbytně třeba, aby mládež nižších tříd dostala se do Pokračování na str. 2.

„Obrana lidu“ dne 23. 1. 1947:

Návrat domů

Václav Šabl

Před třemi čtvrtinami století, ubíjení bídou a vydání stálému hospodářskému i národnostnímu tlaku Němců, odjžděli předkové nynějších Volyňáků z Žatecka, aby si daleko na východě od své vlasti našli nový domov.

Za žateckými odjžděli pak i z jiných krajů, na př. z Jičínska, dokud ruská vláda nezrušila v roce 1874 výhody, poskytované volyňským kolonistům. Tisíce párů energických paží se napřelo do práce, začalo se kácením lesů, stavením cest, vyrůstala vesnice za vesnicí. V začátku kolonisace žilo na Volyni přes 25.000 českých lidí asi v 108 osadách. Včelařili, stavěli pivovary, cukrovary, pěstovali dobytek, zavedli ovocnářství, sázeli tabák, chmelařili a pracovali.

A tak vyrostl Český Malín, Kvasilov, Český Kupičov, České Kneruty atd. Před první světovou válkou bylo na Volyni už asi 70 tisíc Čechů, kteří žili v 160 obcích, ve velkém počtu i v městech Lucku, Zdobunově, Rovně, Dubně a jině. Nevynikali jen v hospodaření, vedli i v kultuře ve srovnání s okolím, jež je obklopovalo. A všichni zůstali vždy věrnými Čechy, jediná duše nepřišla nazmar. Měli svou Českou Matici školskou, která vlastním nákladem vydržovala na polské Volyni 13 českých škol, vydávali časopis, měli sokolské jednoty, pěvecké spolky, sdružení české mládeže, orchestry, divadelní jednoty, národní domy.

Učitelé českých škol na Volyni se vzdělávali ve staré vlasti, s níž byl — a především zásluhou volyňských Čechů — udržován stálý kulturní styk. Ale i když někteří z nich opustili i tento druhý domov a odejeli za velkou louží, tradice věrnosti národu šla s nimi.

Po rozbití Beckova Polska patřilo území, obývané na Volyni Čechy, Sovětskému svazu. A když Němci bezohledně porušili smlouvy a napadli SSSR, postavili se všichni volyňští Češi do boje proti nepříteli. Velmi mnozí se přihlásili už v samém začátku do československé jednotky v Buzuluku, další se připojili později, zejména po vyhnání okupantů z volyňského území. Na 12.000 mužů a žen vstoupilo do jednotek, vedených generálem Svobodou a s nimi se probíjeli do vlasti.

Bili se za starou vlast a bili se i jako mstitelé svých zničených domovů. Vždyť i oni měli ve svém Českém Malíně tragické Lidice; 374 poctivých Čechů od starců až po děti bylo ubito a upáleno v malínském kostele či ve stodolách a stejný osud potkal i osadu Michnu Sergejevku. S myšlenkou odvety šli Volyňáci v řadách čs. vojska. Dukla bude věčným památkem jejich hrdinství; mezi padlými tam mají počtem nejčestnější místo právě Volyňští. Krví a životy si vykupovali zpět cestu do otčiny, krok za krokem se probíjeli k domovům svých dědů a s dojetím vstupovali na místa, o nichž slyšali jenom vyprávět.

Proto dovedeme pochopit jejich údiv a potom roztrpčení, když museli ještě jednou o svůj domov bojovat. Komu patřila více než právě jim půda na Žatecku, odkud jejich dědy vytlačila germánská rozpínavost a bezohlednost? Kdo jiný měl přijít dřív na místa, kde má být český živel nejodolnější, nejspolehlivější, nejpracovitější? Či nedokázali svou lásku, svou věrnost k řeči a k české kultuře právě tím, že za osmdesát let jediný z nich nezradil svůj původ? A nepotvrdili svou lásku k vlasti v bojích, kde pokládali životy za svobodu nás všech?

Když konečně aspoň z části byly splněny jejich nároky, nastala dřina, protože byli na všechnu práci sami. Proto chápeme nyní jejich radost, když konečně otázka příjezdu jejich rodin z Volyně je vyřešena.

Zatím je přihlášeno k přesídlení asi 35.000 Čechů. Každý z nich může vzít s sebou 2 tuny zavazadel a jiných svršků, mimo jiné 2 kusy dobytka, jako příspěvek do nového hospodářství.

Spolu s ministrem arm. gen. Svobodou a ministrem dr. Zd. Nejedlým uvítala volyňské Čechy celá vlast. Všichni si musíme být vědomi toho, že nepřijíždějí hosté nebo snad vetřelci, ale že mezi své přicházejí nejlepší, jaké vydal náš rod, Češi z nejušlechtlejších a nejpevnějších. Budou státí znovu na výspě češství, na přední stráž národa a státu. Věříme, že tam budou stát znovu pevně, tvrdě a že budou tím, co si vzal do štítu jejich časopis — věrnou stráž!

Josef Valásek, ředitel Okr. záložny hospod. v Žatci

Provozovací zemědělský úvěr přidělcům konfiskované půdy - Volyňským

Národní pozemkový fond, aby umožnil přidělcům půdy v pohraničí řádně hospodařiti, převzal za provozovací úvěr zemědělců záruku a sjednal zároveň podmínky s peněžními ústavami, za kterých je úvěr novoosídlencům poskytován. Účelem tohoto úvěru jest umožniti novým nabyvatelům půdy opatření prostředků na nákup osiva, krmiva, hnojiva a nářadí. Postačí-li úvěr, může jej býti použito k opatření nejnmutnějšího živého a mrtvého inventáře, k placení investičního příspěvku strojním družstvům a ke krytí různých investic (též stavebních) nezbytně nutných k udržení chodu hospodářství. Ve zvláště nálehavých případech mohou býti z úvěru vyplaceny též potřebné částky na nejnmutnější životní potřeby (ošacení, léčebné výlohy atd.), kterozž okolnost musí potvrdit místní nár. výbor.

Provozovací úvěr mohou získati zemědělci, kteří již vlastní dekret o vlastnictví půdy, nebo potvrzení o pravoplatném přidělu na základě dekretu č. 12-45, na kterém jest uvedena poznámka, že přidělový plán byl schválen ministerstvem zemědělství. Samozřejmou podmínkou je způsobilost žadatele pokud se týká jeho osobních vlastností (pracovitost, cha-

rakter atd.), jakož i potvrzení o nutné potřebě úvěru.

Nejvyšší částka, která může býti zapůjčena na 1 ha půdy, činí:

v oblasti řepařské, chmelařské a vinařské 3000 Kčs;

v oblasti obilnářské 2800 Kčs;

v oblasti bramborářské 2500 Kčs;

v oblasti picinářské 2300 Kčs.

V oblasti chmelařské a vinařské jest přípustná přirážka až do výše 12.500 Kčs na 1 ha chmelnice nebo vinnice v plné plodivosti. Výměra chmelnice či vinnice musí býti v žádosti potvrzena příslušnou osídlovací komisí ministerstva zemědělství. Ze záplůžky se platí ročně 4% úrok. Poskytování tohoto úvěru jest vyhrazeno peněžním ústavům osídlovacího charakteru: okresním záložnám hospodářským, jejichž sídlem jest město soudního okresu, spořitelním a záložním spolkům sdruženým v Peněžním ústředí zemědělských družstev v Praze, Brně a Opavě a Zemědělské bance s jejich filiálkami.

Žádost o úvěr podává se na předepsaném tiskopise, který obdrží žadatel buď u peněžního ústavu anebo u místního sdružení JSCZ. Žadatel vyplní podle pravdy ve všech rubrikách dvojmo formulář, při čemž rubriky, jejichž vyplnění nepřichází v úvahu,

opatří poznámkou v tom smyslu. Žádost na druhé straně musí býti podepsána tím, na něž dekret o vlastnictví zní (zní-li na oba manžele, podepíše tedy oba, rovněž tak, zní-li na muže a družku). Řádně vyplněnou a podepsanou žádost předloží žadatel v obou exemplářích místní rolnické komisi, a není-li tato, MNV. Místní rolnická komise vepíše do žádosti své vyjádření a odevzdá žádost místnímu sdružení JSCZ rovněž k vyjádření a odtud jest žádost bez účasti žadatele předána peněžnímu ústavu k vyřízení. Žádosti opatřené vyjádřením o žadatelé nemohou dle směrnic býti dány žadatelé do rukou a není proto přípustné dožadovati se dovolení, aby žadatel mohl nahlednouti, jak byla jeho žádost doporučena.

Povolený úvěr provozovací se nevyplácí hotově do rukou dlužníka, nýbrž jsou z něho vypláceny postupně předložené účty za potřeby, které byly v žádosti jako účel úvěru udány. Nebude-li dlužník řádně hospodařiti anebo nebude-li úvěru používati k účelům v žádosti uvedeným, bude mu další výplata úvěru zastavena. Provozovací úvěr jest poskytován tak, aby mohl býti do 31. prosince 1948 splacen.

K návratu exulantů

Jménem církve československé evangelické a její synodní rady vítáme vás bratry v zemi vašich otců při vašem návratu. Činíme tak s radostným údivem nad cestami Prozřetelnosti, která v zmatcích světa zastává pravdy a spravedlnosti, láme okovy otroctví a vede k svobodě a bezpečným novým domovům. Symbolisujete nám slavný obrat dějinný při pohledu na vaše předky, kteří utíkali ze země nesvobody, a na vás, vracející se do vlasti opět osvobozené, která čeká, že se k ní vrátí všecky její děti, aby jí vzdělávali v zemi pokoje a požehnání.

Církev naše uvítala nejstarší evangelické exulanty, potomky pobělohorských předků, kteří se vraceli ze Slezska a Polska, v husitském chrámě u Martina ve Zdi v Praze 16. června 1946 slavnostními bohoslužbami, při nichž kázání vykonal synodní senior Dr. Josef Křenek.

Nyní pak, když se v nových proudech vracíte vy, bratři z Volyně, vítáme také vás a vaše rodiny bratry a vřele. Prošli jste v minulých letech ohněm zhoubných zkoušek, které se přes vás několikrát převalily. Někteří jste po strance hmotné ztratili všecko. Naplňuje nás údivem, že nezahynula vaše láska k zemi otců, že jste udržovali své osady a evangelické sbory, v nichž jste uchovávali nejen svou rodnou řeč, ale také svoji lásku k Bibli a bra-

trskému obecenství. Tyto duchovní a mravní síly vás udržely v dobách nejtěžších. Ty vás také udrží v době nových začátků v poválečné zemi vašich otců. Setkáváte se tu s novými poměry a mnohými těžkostmi. Buďte však trpěliví a pamatujte, že každý přesazený strom má bolestné období než se znovu ujme.

Církev naše vítá vás jako bratry nejen podle těla a krve, tělo z těla našeho a kost z kostí našich, ale také podle ducha a našich nejhlubších tradic duchovních. Chceme vám býti nápomocni podle našich nejlepších možností. Těšíme se z toho, že zakládáte své sbory na místech svých nových

domovů. Jsme vděční několika vašim duchovním, kteří spolu se vrátili, za duchovní péči o vás a vaše rodiny. V místech, kde jsou naše sbory, zveme vás všecky, pokud jste evangelíky, k obecenství našich bratří a k zapojení se v náš sborový život. Duchovní a mravní základy jsou vrcholné důležitosti, abyste mohli zapustit kořeny své hluboko a prospívati ve vašich nových domovech jako účastníci našeho společného života a tak spolupodavatelé lepší budoucnosti nás všech i milého národa.

ThDr. Josef Křenek,
synodní senior
církve československé evangelické.

Volyňská studující mládež

Poračování se str. 1.

českých středních škol s pevnou učební osnovou, aby po zdolání počátečních těžkostí mohla již nerušeně v učení pokračovat. A těžkosti se budou jevit, myslím, pouze jazykové a v dějepisu, neboť jiné předměty, na př. přírodní vědy, matematika a p. jsou dle sovětských osnov daleko obsáhlejší a podrobněji probírány, než je tomu ve školách československých.

Dle mého názoru dala by se celá záležitost řešiti tak, že by naše mládež byla přijímána do čs. škol, a sice do těch tříd, které navštěvovala v SSSR

s určitou blahovůlí k jazykovým slabostem. Dále při školách, kde by přicházela v úvahu největší příliv studentů (na př. Zatec, Podbořany, Litoměřice, Mor. Krumlov a některé město na severní Moravě), byly by zřízeny zvláštní jazykové kursy pro studující, které by pomohly odstraniti jazykové nedostatky.

Byli bychom vděční, kdyby příslušní činitelé si povšimli této záležitosti a k ní se také vyslovili.

Volyňská mládež mnoho utrpěla a zasluhuje si plně podpory.

Jiří Rébl - Volyňský

GOLGOTA

(K 15. březnu 1939.)

Kříž hákovitý na Golgotě stanul,
rameny svými zastřel celou vlast,
on od Sudet až k Bratislavě sahal
a od Šumavy po dukelskou past.

Za třicet stříbrných byl lid náš prodán,
na milost - nemilost byl vrahům dán,
sám na Golgotu musel nésti břímě,
aby byl ortel nad ním vykonán.

Byl bičován tyrany, jak syn Boží,
Z ran kanula mu rudá, čistá krev,
hlavu mu bodal věnec z trní, hloží
a provázek jej vrahů pokřik, řev.

Na kříži visel rozpjatý lid český,
a nikdo z přátel neměl soucit s ním,
jen matka-vlast snášela boly všecky
a na Golgotě lkala s lidem svým.

Ruce jí mdlobou pod ranami klesly,
když zřela lid za živa pohřbívat,
když do hrobu jej nepřátelé nesli
a navěky jej chtěli pochovat.

Leč houževnatý je náš národ český,
on nedá sobě vnutit smrti křeč,
on snášet umí pevně rány všecky
a běda vrahům, když pak tasí meč.

Tož, neskonal lid český na Golgotě,
tyrani nevytloukli z něho dech,
žár odboje zaslepil oči rotě
a po bedrech ji mocným bleskem šleh.

Zas nad Golgotou slunko zazářilo,
svobody žárem hrob se rozříttil,
lid utýraný z hrobu probudilo,
by křivdy pomstil a pak žil.

A pomsty meč se nad Golgotou kmitá,
kříž v prachu leží mocnou ranou sfat.
Nad popravištěm jitřenky zář svítá
a v jasu skví se svobodný náš stát.

V něm šťasten dlí lid vzkříšený svou silou,
žít bude v ní, co vlastní země pán
a bránit bude věčně zemi milou,
by nebyl víckrát na Golgotu hnán...!

Dr. Krynický:

Alkoholická rakovina

Jako lékař cítím se morálně nucen napsati těch několik řádků ke svým krajanům a bývalým kamarádům z východní fronty o alkoholické rakovině, která již zničila nejednoho člověka, a které se po válečných událostech někteří lidé se zálibou oddávají. Po dlouhou dobu našeho osídlení v Rusku obyčejně pohostinného a upřímného ukrajinského národa staly se částečně našimi. Musím tu ale podotknouti, že zvyk pítí vodky a jiných opojných nápojů neujal se v českých obcích. Pilo se na Volyni dobré české pivo z vlastních českých pivovarů. Jen při větších hostinách jako křtiny, veselky a zabijačky dovolovali si účastníci vypítí 2—3 kalíšky vodky. Opilství a opilci byli neznámi mezi pracovitými volyňskými Čechy, ojedinělé případy byly ve všeobecném opovržení.

S příchodem Němců v roce 1941 situace se úplně změnila. Pivovary vařily dále, ale výhradně pro Němce. A tenkrát začalo všeobecné vaření „samohonu“ — pálenky ze všemožných druhů obilí a ovoce, žitím počínaje a višněmi konče. Němci tomu nebránili, jelikož dobře věděli o zhoubných účincích pítí „samohonu“. Také morální a fyzické ničení pokořených národů vcházelo do oficiálního programu nacistické strany, obzvláště ničení národů slovanských.

Jako k lékaři začali se ke mně často hlásiti mladí lidé se zánětem ledvin a skoro ve 100% příčinou bylo pítí „samohonu“. Někteří mladí hospodáři, kteří měli v provozu „aparáty“, stali se notorickými pijáky. U těchto lidí nastával úpa-

dek výživy, třesení rukou, degenerace srdce, jater a jiných vnitřních orgánů, všelijaké vyrážky na kůži, dále jako následek oslabení mravní resistance dostavily se venerické nemoci. Tak to bylo na Volyni. Češi ale i tehdy projevovali větší resistenci než okolní národnosti.

Píši to, poněvadž chci promluvit některým našim jednotlivcům, potácejícím se v opilém stavu po ulicích města. Takové potáčení často končí různými výtržnostmi na ulicích. SNB musí plniti svou povinnost, zákony trestají stejně každého, kdo je překročuje. Bývalý partyzán, parašutista nebo zahraniční voják, jsou jako občané Československé republiky zákonům podřízeni. Smutný následek výtržností je vězení a dále zapsání do policejních a občanských záznamů, že p. — byl vězněn. Záznam ten půjde za člověkem po celý život jako stín a bude v budoucnu škoditi jemu a jeho rodině v každém občanském počínání a při vyřizování žádostí. Na štěstí do dnešního dne k těžším ublížením na těle nedošlo. Ale alkohol může dovésti ke všemu nejhoršímu a takovému chování jedinců musí jednou skončiti, jelikož naše rodiny jedou již za námi a tím odpadá jaksi hlavní příčina k pítí vodky. Skončiti musí také proto, aby slovo „Volyňák“ i nadále označovalo národního hrdinu, který všechno obětoval pro vlast, nevyklučuje vlastní život. Musíme sami dbáti o své jméno, musíme ho zachovati pro sebe a naše děti tak čisté a neposkvřené jak bylo čisté v míru dome a v bojích na frontě.

Z naší soutěže

V. Sire

Sapér Vodička po druhé světové válce

Nenechte se zmátnout. Nechci vám vyprávět o vašem starém známém sapéru Vodičkovi z Haškova Švejka, nýbrž o poctivém volyňském tátovi Vodičkovi, kterému osud uložil státí se v druhé válce sapérem čs. zahraniční armády.

Náš Vodička neměl totiž ve válce tolik štěstí jako sapér Vodička ze Švejka. Neřezal maďarské četníky a betáry, nýbrž minoval předpolí naší obrany a rozminovával německé miny a sem tam používal samopalu místo řemenu a klacku, kterým sapér Vodička se Švejkem řezali Maďary v Király-Háze. Neměl však ani vyloženou smůlu, když šťastně přecházel vátku a vrátil se ve zdraví do staré vlasti.

Jen jedno má náš táta Vodička se svým slavným předchůdcem, sapérem Vodičkou ze Švejka, společného. Rád totiž holduje alkoholu a nikotinu, tedy vlastnostem u dobrého vojáka obvyklým.

Ve vlasti si pak náš Vodička řekl, že se nemá proč více vracet domů na Volyň, kde mu v době bojů statek lehl popelem, a zůstal ve vlasti. Hospodařil na přiděleném mu statku poblíž Žatce. Vařil si přitom občas volyňskou „samožitnou“ z melasy a kouřil jako lokomotiva. Jaký pak div, že mu tabačnická stačila tak na týden.

Kupovat cigarety na černo neměl Vodička zač a tak začal na zahrádce pěstovat „domovinu“, jejíž semeno si neznámý jakým zázrakem opatřil. Věnoval jí veškerou možnou péči. Okopával ji, denně ji zaléval hnojůvkou a tabák rostl jedna radost.

Denně se na něj Vodička chodil dívat a těšil se, že už brzy bude podlamovat dolní listy, sušit je a kouřit „svěžinu“. Když tak se šel jednoho večera opět podívat na svoji milenkou do zahrádky, div jej neranila mrtvice, když s hrůzou zjistil, že jej někdo předešel. Jeho tabák mu někdo olámá. „Bodejť by ti ruka odpadla,“ zaklel a přísahal pomstu.

Od úmyslu k činu nebylo u něho daleko. Jednal rázně, vojensky. Přinesl odkudsi železa na tchoře, nalíčil je a připevnil k nim patronu tak, aby vybuchla při sklapnutí želez, od kterých rozvedl po tabáku spoustu drátků. Políčil si v tabáku na neznámého zloděje. Bodejť by to starý sapér nedovedl! Prováděl na frontě ináč věci, za které jej gen. Svoboda vyznamenal Válečným křížem.

Netušil Vodička, jak potměšile si s ním zahraje osud, kterému sám tím dal do rukou na sebe metlu. Jeho práci v tabáku totiž náhodou upozorovali jeho kamarádi z fronty, Pustý a Touš, oba staří čtveráci. Sotva Vodička po založení nástrahy ze zahrádky odešel, vydal se Pustý na „průzkum“ do Vodičkova tabáku. Jako bývalý ženista poznal ihned způsob nástrahy. V očích mu šibalsky zahrálo. Hle, jaká skvělá příležitost vyzkoušet

svoje skvělé ženijní umění, aby nezapomněl. Čert ví, k čemu se mu to může ještě přihodit. Kývnul na Touše, cosí mu zašeptal a Touš se ukryl v blízké chmelnici. Bujný chmel jej skryl před očima světa.

Pustý odmotal ve chmelnici dlouhý kus drátu, uvázal jeden jeho konec k drátu nastraženému k železům, ukryl se s Toušem ve chmelnici a zatáhl za druhý konec drátu. Železa sklápala a současně následoval výbuch.

V okamžiku se v tabáku zjevil Vodička s pistolí v ruce. Rozhlížel se na všechny strany, nespáčil však nikoho. Kleje strašně prohlédl sklápala železa a vybuchlou patronu. Nemohl pochopit, jak mohlo dojít k výbuchu, když nikde nikoho neviděl a ani žádnou stopu v kypře půdě tabáku nenašel. Došel konečně k úsudku, že zde byl určitě zloděj. — „Kdyby do drátů nějakou náhodou vlezl nějaký poctivý člověk, pak by mu to určitě potlouklo nohy, zloděj a lump má vždy štěstí,“ rozumoval Vodička, zatím co Pustý s Toušem ve vedlejší chmelnici stěží potlačovali smích.

Nenechal se však odradit prvním neúspěchem. Vložil do želez novou patronu a znovu je nastražil. — „Však on se chytne...“

Vrátil se domů. Po chvíli k němu přišli oba jeho kamarádi, Pustý s Toušem. Touš se chlubil novou pistolí, kterou si na zbrojní pas koupil. Vodička nechtěl zůstat pozadu a pochlubil se svojí pistolí, kterou kdysi ukořistil na Ondavě z rukou německého důstojníka. Nevšiml si přitom, že ten šibalský Touš s jeho pistolí něco kutí...

Stěžovali si, že žně už mají na krku, a rodiny z Volyně, kde nic tu nic. Nato Vodička přinesl poslední láhev samožitné a společně zapili svůj nešťastný osud.

Po chvíli kamarádi odcházeli. Vodička se s nimi srdečně loučil. Jen Touš se potutelně uškíbal.

Odešl.

Vodička se natáhl na lože odpoči-

nout. Ještě si ani nezdřiml, když k jeho ušim dolehl výbuch. Vyskočil, chytil se stolu pistolí a uháněl do zahrady, k tabáku. Opět nikde nic. Nešlo mu to nikterak do hlavy. S něčím podobným se na frontě nesetkal. Kdyby byl pověřivý, byl by zajisté uvěřil, že to patrně tropí duch německého důstojníka, kterého jedné zimní noci nad Ondavou poslal na onen svět. Nebyl však pověřivý a tak se šel podívat do tabáku zjistit příčinu výbuchu. Šel si naprosto bezpečně, když už nástraha vybuchla. Sotva však vkročil do tabáku a zavadil o jeden z nastražených drátků, ozval se znovu výbuch. Nesmírně překvapen hleděl Vodička, jak je to možné, když už to přece jednou vybuchlo.

Z chmelnice k němu dolehl jizlivý smích obou kamarádů. Skokem byl ve chmelnici, kde proti němu vyvstal Touš s pistolí v ruce. Smál se při tom, až se prohýbal. Vystřelil do vzduchu a pravil:

„Hle, Vodičko, tohle byl ten první výbuch!“

Vodička pochopil. Hněv spravedlivý v něm zkypěl. Nejen že mu někdo krade tabák, ještě si z něho přátelé šašky tropí. Povznesl proti Toušovi pistolí: „Já tě chlape mizerná zastřelím!“

„Zastřel, máš-li čím,“ smál se Touš.

Vodičku tím ještě více popudil. Ten zvedl pistolí vzhůru a stiskl spoušť. Pero suše cvaklo, vystřel však nenásledoval. Rozzlobený, jako krocán rudý Vodička se díval nechápavě na své kamarády.

„Na, tady máš náboje,“ pravil Touš a podával mu hrst pistolových nábojů, všecek se třesa při tom smíchy.

Tu teprve Vodička pochopil, když vytáhl z pistole prázdný zásobník...

Jeho zlost pominula, smál se s kamarády, kteří jej na odškodnění vzali s sebou do blízké hospůdky na sklepnici žateckého „Pratoku“.

Zloděj Vodičkovi na tabák více nepřišel. Rozneslo se patrně po vsi, že tabák je zaminovaný a proto se asi bál.

VI. Masarykův den čsl. zahraničích v Žatce

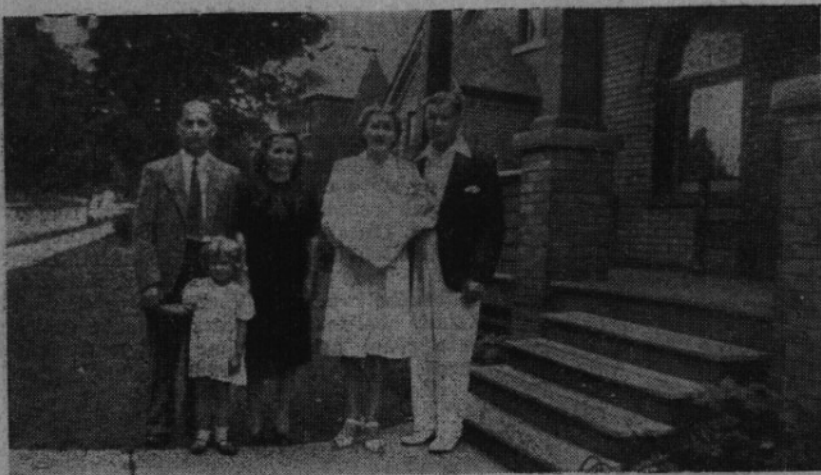
V rámci VI. Masarykova dne čs. zahraničí uspořádala místní a okresní osvětová rada divadelní představení „Babička“, které bylo velmi zdařilé. Před zahájením promluvil o zahraničích krajanech J. Dušek, předseda Kruhu přátel volyňských Čechů, který osvětlil postavení dvě a půlmilionové zahraniční větve národa, na kterou nesmí být nikdy zapomenuto, nejen z důvodů citových, ale i populačních a praktických. Musíme se také snažiti, aby co nejvíce zahraničních bratrů mohlo se vrátiti do vlasti, neboť jsme národ malý, který bude existencně zajištěn teprve až bude mít 20 milionů duší. V zahraničním obchodu naši krajané tvoří nejspolehlivější pilíře našeho

mezinárodního podnikání. Největší část jeho projevu patřila krajanům volyňským, kteří spolu s námi osídlují tento kraj a jsou našimi nejbližšími spolupracovníky. Vyličil dále dějiny této větve a oběti, které volyňští bratři přinesli našemu osvobození. Účast na projevu činila na 250 osob a nebyla nijak úměrná počtu žateckého obyvatelstva.

Hořesedly vítají. Hořesedlští bratři uvítali do dnešního dne tyto rodiny: Lhotský, Brda, Hrycík, Novák, Pánek, Krejčí, Toušek, Regentík, Pařez a Danda. Přijali je s láskou a těší se na další.

Boratín se vrátil

Jsme všichni z bývalého Boratína na Volyni již v republice a ve větší části usídlení v okrese Litoměřickém: Chotíněves, Hrušovany, Horní Repčice, Sedlec a Soběnice. Slavnostní uvítání našich rodin jsme měli v Chotíněvsi v neděli 2. března 1947, kde promluvalo několik řečníků, mezi nimi také pan Karel Budař z Kladna, věrný přítel Volyňských, a také redaktor VS pan por. Jaroslav Chudoba. Byla to chvíle opravdu přátelského sblížení a splynutí všech členů obce v jednu velkou rodinu, jež si vzala za svůj úkol pracovat pro blaho národa a dobrou pověst nás Čechů. Vzpomenuto bylo také velkých obětí bratří z Volyně při osvobozovací boji naší drahé vlasti, a těch, kdož se osvobození nedočkali, vzpomněli jsme v úctě minutou ticha. Při té příležitosti se také uplatnil pěvecký sbor boratínský, který přednesl několik sborových národních a vlasteneckých písní, které vždy s tak velkou láskou přednášival na Volyni při každé národní slavnosti. Věříme, že i zde bude mít příležitost se uplatnit a s radostí se vždy zúčastnit každé události, aby se zapojil do veřejného života. Tímto vzdáváme svůj dík všem vládním a veřejným činitelům, jež se přičinili o to, aby tak rychle a hladce byla provedena repatriace rodinných příslušníků vojáků z obce Boratín, především panu prezidentovi Dr. Edvardu Benešovi a panu ministru národní obrany arm.

Stejně radostně jako my vítají do vlasti bratry z SSSR krajané v zámoří (rodina Fr. Rektora z Kanady)

gen. Ludvíku Svobodovi a všem Drbohlavové, p. řídícího Drapáka, Švejdové, Kubeškové, Kracíkové, Klofátové, Pomedové a všem ostatním. Naší snahou bude, přátelství, uzavřené dřívě, nyní utužit a udržet pro vždy.

Slavnost byla ukončena občerstvením, které připravily hospodyňky z Chotíněvsi na uvítání svých spoluobčanů, a veřejnou sbírkou pro SCV na účel pomoci vdovám a sirotkům po padlých vojácích, která vynesla 3565 korun čs.

vým, rodině Katičové, Kosinové,

Smolárna a Sofijovka celá doma

Dne 9. března 1947 uspořádala odbočka Svazu Čechů z Volyně ve Strojeticích spolu s Kruhem přátel volyňských Čechů a Sdružením katolické mládeže při klášteře Kapucínů v Žatci slavnostní uvítání Sofijovky a Smolárny, jež bylo spojeno s uvítáním svazového praporu katolické mládeže volyňské, který s sebou přivezla obec Smolárna, jež tento vzácný symbol opatrovala u br. Lystra po celou dobu rozpuštění Svazu. Slavnost tato stala se významnou událostí, které se zúčastnilo na 400 osob z místa i ze vzdáleného okolí. Ze Žatce přijela výprava autobusem s 30 účastníky a se třemi prapory SKM, které se již vrátily do vlasti.

Slavnost započala vzpomínkovými bohoslužbami v místním katolickém kostele, které sloužil otec, představený kapucínského kláštera P. Kulisek, který po mši svaté vzpomněl obětí, jež přinesly tyto obce svobodě národa. Vzpomněl zejména tragicky zahynulého zde br. npor. Horáka. Zpěv obstaralo SKM ze Žatce, které vedle duchovních písní českých zpívalo i staroslovanské církevní sbory za vedení br. Ulricha. Kostel byl úplně naplněn. Po bohoslužbách konala se pak vlastní uvítací slavnost v kulturním domě, kterou zahájili místní činitelé, předseda MNV, br. Cupal a bratři Horákové, dále zástupce SČM. Hlavními řečníky byli br. red. Foitík a J. Dušek, kteří promluvili k Volyňským o aktuálních problémech. Oba řečníci zdůraznili kladný postoj volyňského bratrstva k veřejnému dění v republice a uvítali srdečně navrátilé se bratry do země otců. K ženám velmi dojmavě promluvila

paní učitelka Vitáková ze Žatce, která již před 13 lety s br. Duškem organizovala kulturní pomocné akce pro Volyňské. Projevy byly doplněny vhodně volenými čísly zpěvnými, hudebními a recitačními, českými i ruskými, které byly velmi zdařilé a jež obětavě a nezištně provedlo Sdružení katolické mládeže ze Žatce, které se nejvíce zasloužilo o zdar slavnosti. Ke konci slavnosti provedena byla sbírka na Malínský fond, která mu získala 2.314 Kčs. Sbírkou provedli bratři Hora a Cupal.

Přijeli jsme na tuto slavnost ujistiti své drahé bratry smolárenské, sofijovské a vrbské, že jsme nepamněli na jejich velkou lásku k vlasti v dobách nejtěžších. Chtěli jsme jim to říci upřímně a od srdce, po našem, po česku. Stovky radostně hledících očí nám ukázaly, že se nám to podařilo. Žatecký SKM, který se vyznačuje vřelými vztahy k Volyňským, může být se svým prvním zájezdem opravdu spokojen, stejně tak, jako místní bratři a sestry, kteří se o zdar této opravdu krásné slavnosti přičinili. Věříme také, že všichni, kteří přijeli, budou po překonání počátečních obtíží doma šťastni a spokojeni.

Přítel Volyňských.

HLASÍME NOVÉ TRANSPORTY! Do vlasti přijeli již další transporty. 20. transport ze Žitomíru, 21. z Dubna, 22. ze Žitomíru, 23. z Lucka, 24. ze Sienkiwiczuwky, 25. ze Zdolbunova (Bokovce a Hlinsko), 26. Mirotin-Máslenka. Další transporty pokračují.

Por. JAROSLAV CHUDOBA,
jednatel SČV a red. Věrné stráže

Velká událost v rodině Volyňských

Byl jsem na filmu „Pět Sullivanů“. Nesmírně jsem byl potěšen onou nefalšovanou radostí, kterou celé rodině způsobil nejmladší Sullivan, když se rozhodl první vstoupiti do stavu manželského. Zrovna tak to bývá i v našich českých rodinách doma, a zrovna tak to bývalo i na Volyni. Dnes tomu je i v naší bratrské rodině volyňské. Od jedněch úst k druhým jde zvěst: bratr Chudoba se žení — bere si sl. Opatovou z Milostína, dceru toho oblíbeného kapelníka. Všude je plno shonu, bratr Chudoba v Žatci není takřka k nalezení, takže není možno mu říci naše přání ústně, činíme tak touto cestou ve Věrné stráž, která přijímá ráda i tuto nejnovější zvěst...

JAROSLAVA OPATOVÁ,
učitelka hudby

BORATÍN

MILOSTÍN

se rozjiždějí na společnou cestu životem, kterou nastoupí dne 16. března ve 14,30 hod. v českobratrském chrámu v Žatci. Aby tato byla šťastná a ozářena paprsky spokojenosti, k tomu se svými upřímnými přáními připojují:

Svaz Čechů z Volyně, ústřední výbor
Volyňské družstvo „Domovina“, Žatec
Zájmová skupina Boratín

Okresní odbočka SČV Podbořany

Kruh přátel volyňských Čechů v Žatci,
Blatně, Podbořanech a Horš. Týně

Odbor žen při Svazu Čechů z Volyně,

Odbor mládeže při Svazu Čechů
z Volyně, Žatec

Skupina sružení katolické mládeže
při klášteře kapucínů v Žatci

Odbočka č. 1 Praha

Okresní odbočka SČV Horš. Týn

Malínský fond KPVC Žatec

Administrace Věrné stráže

Josef Foitík

Jindřich Dušek

Jiří Rébl

Václav Širc

Josef Kelner

Lida Černá

Čeněk Krejčí

Tedy bratr Chudoba se žení. Jeden z nejmladších pracovníků Svazu a Věrné stráže se rozhodl, že nebude dále vést život mládenecký a ožení se. Změní tedy celý svůj život, a my jsme všichni přesvědčeni, že ho změni k dobrému a že to bude krok, který přinese ještě zintenzívnění jeho tak velké práce v našem volyňském ústředí.

Při této příležitosti chceme našemu drahému bratru říci pár opravdu upřímných slov. Kdybychom mu je říkali při nějaké obyčejné příležitosti, tak by nám řekl, že mu lichotíme, nebo něco od něj chceme. Jsme dalecí obou těchto věcí. Jeho srdce bude v této době plně očekávání krásných věcí a proto přijme i naše upřímná slova, která musíme jako lidé říci tomu, koho máme opravdu a ze srdce rádi, a komu vděčí Svaz za více jak mnoho. A proč tě máme rádi? V prvé řadě pro tvoje osobní kvality, pro tvoji obětavost a osobní skromnost až evangelickou, za tvoje upřímné kamarádství, které pro své spolupracovníky máš, a za všechna slova, která ihned skutky dokazuješ ke každému jednotlivci a k celému Svazu.

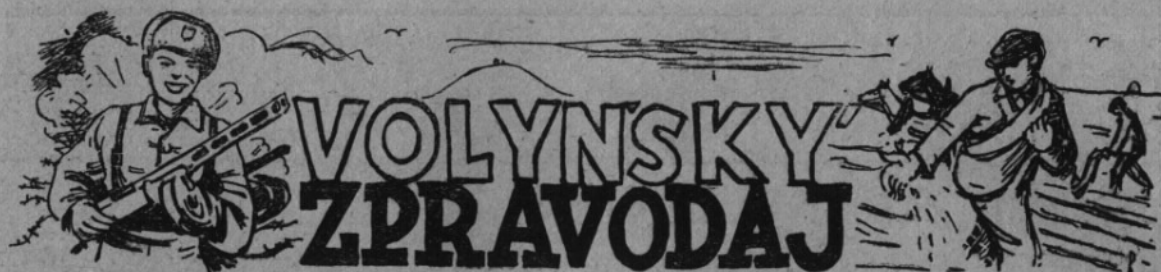
Pokud se týče tvé práce ve Svazu, tu nedovedeme dnes ani přehlédnout, natož oceniti. Víme jenom, že jsi tu práci dělal poctivě, věrně a s láskou. Tobě to snad ještě nikdy neřekli osobně, ale oni to cítí u svého, dnes ještě poněkud zatvrdlého srdce, jako já jsem to cítil v Horš. Týně u západní „věrné stráže“, která je daleko od ústředí Svazu a která si docela jinak uvědomuje slovo „Svaz“.

V neděli dne 16. března ve 14,30 hod. bude s tebou, bratře Chudobo, a s královnou tvého srdce celé volyňské bratrstvo. Bude tě v duchu doprovázet na prvním kroku nového života, tak, jak to každý dovedeme, jeden modlitbou, druhý telegramem, třetí dopisem, jiný zase ruky stiskem neb upřímným volyňským pohledem. Tyto naše projevy pak spojí se v jeden pramen, který tobě a tvé vyvolené vykouzlí úsměv a na oku slzu radosti, která zvláští tvé srdce jistotou, že jsi volil dobře a že tvůj budoucí život bude opravdu šťastný a spokojený a že ze svého štěstí budeš moci i druhým rozdávat.

• Ode všech a za všechny tě pozdravují spolupracovníci!

ŽATECKÁ SPOŘITELNA V ŽATCI

vyřídí ochotně a spolehlivě všechny Vaše peněžní záležitosti!

Zprávy svazu

Vdovy a pozůstalí po padlých mají nárok na vyživovací příspěvek, jako ostatní rodinní příslušníci vojáků čs. zahraniční armády. Podávejte žádosti prostřednictvím místních národních výborů.

Uvádíme seznam osob, které žádají o zaopatřovací platy a neuvedly dosud své stálé bydliště. Žádáme je, aby okamžitě hlásily své adresy Svazu Čechů z Volyně v Žatci.

Jména vdov, které nepodaly své adresy:

Emilie Kazilovská, Marie Jarolínková, Sofie Černochová, Antonie Veverková, Marie Lukovská, Marie Klicperová, Regina Lucká, Anna Vondráčková, Anna Juhová, Valentina Musilová, Marie Pěněvská, Sofie Plosová.

Jména pozůstalých po padlých, kteří nepodali své adresy:

Václav Podaný, Sofie Veverková, Vladimír Kubový, Marie Vaňková, Anna Parpelová, Josef Ketner, Antonín Kazilovský, Anna Novotná.

Václav Novotný ze Semidub nechť udá svou adresu Josefu Novotnému, Zbečno čp. 60, pp. Zbečno u Křivoklátu.

Na svatbě br. Václava Janečka a br. Mikuláše Odstrčila v Nehasicích dne 26. I. 1947 byla provedena sbírka na účely SCzV, která vynesla 1.811,20 Kčs. Děkujeme.

Pokračujeme v soutěži. V rámci získávací soutěže odběratel VS získal bratr Josef Havlíšek, Praha II, tř. J. Opletala 14 nových odběratel. Děkujeme a prosíme o následování. Napněte síly, neďá mnoho práce, posílejte adresy nově usazených. Žatec, Podbořany mlčí, Morava odpočívá, Praha Vás předstihla.

Do Kruhu přátel přijeli Švýcaři. Kruh přátel volyňských Čechů již o vánocích mohl za pomoci švýcarské mírové akce „Don Suis“ připravit pro studenty a mládež opravdu velmi slušnou nadílku. Jaké bylo však naše překvapení, když vedoucí mírové akce, pí Kneivlová objevila se se svou spolupracovnicí a Dr. Horákem v našem ústředí s nákladním autem a v něm několik pytlů s teplým prádlem a praktickými věcmi pro naši sociální péči. Naše překvapení bylo ještě větší, když jsme zjistili, že dárky jsou praktické a hodí se velmi potřebným reemigrantům. Kruh přátel děkuje velmi svým švýcarským dobrodincům a prosí je, aby na nás nezapomněli. Dk.

Vzácné relikvie Volyňských. Dovídáme se, že evangeličtí krajané z Boratína dováželi s sebou do vlasti ze svého Sboru všechny bohoslužebné knihy, varhany, oltář i kazatelnu. Katoličtí krajané ze Smolárny přivezli s sebou veškeré bohoslužebné nádoby a roucha, která čs. misie používala na svých zájezdech na Volyň. Mezi těmito je i polní oltář věnovaný prelátem Ledochowskim roku 1923. Památky tyto by mohli vyprávět mnoho radostného i bolestného

ho ze života našich bratří volyňských a proto byly s láskou opatřovány a vrátily se s nimi do vlasti.

Důležitá upozornění čtenářům Věrné strážel!

Nečtěte na dluh! Předplatte ihned! Chcete mít VS kvalitní, stále lepší a lepší — splňte i Vy svoji povinnost!

Zavádíme novou rubriku: In memoriam. V ní budeme přinášeti fotografie padlých s krátkými životopisy. Pošlete proto fotografie s částkou 200 Kčs na štoček. Fotografie pokud možno na lesklém papíře. Rubriku povede br. Josef Foitík.

Přátelé mládeže a mladí! V nejbližší době vyjde číslo Věrné stráže věnované mládeži a její práci na Volyňi a ve vlasti. Prosíme pracovníky v bývalých spolcích mládeže, aby poslali své vzpomínky. Někteří příspěvky již poslali.

Krajanům v zámoří a jejich přátelům doma! Podle dosud došlého materiálu vyjde asi nejdříve číslo věnované krajanům volyňským v zámoří. Přesto však prosíme o posílání zpráv. Kdo by z vlasti chtěl svým poslání pozdrav a poděkování, necht pošle nám toto ihned.

Rolníci! Na Volyňi byla Vás většina a i Vám VS věnuje letos jedno číslo, které ukáže na život hospodářský na Volyňi a na úkoly, které Vás doma v pohraničí čekají.

Sokolští pracovníci! Číslo mládeže bude patřiti i Vám. Dosud jste poslali málo příspěvků. Jedině br. Maxa a sestra Kadavá již splnili svoji povinnost. Kdy učiníte i Vy další?

Jména invalidů, kteří nepodali své adresy:

Václav Parpel.

Hlaste nám! Jistě ve vašem okolí jsou možnosti umístiti volyňské bratry v různých oborech. Hlaste nám to, bezplatně sprostředkujeme.

Oznámení. Dne 4. III. 1947 Jaroslav Somol, Oráčov č. 28, okr. Podbořany, jel ze Žatce do Podbořan a ve vlaku zanechal aktovku se všemi doklady (křestní list, demobilizační list a všechny voj. doklady, optovací list, učňovský a tovaryšský reznický list a optovací list manželky). Doručiteli darují aktovku a 500 Kčs odměny.

Děk vám američtí bratři! Volyňáci ať jsou kdekoli, nikde se neztratí a zůstanou vždy a za všech okolností věrni. To platí zvláště o našich krajanech z Kanady, kteří v poslední době Kruhu přátel volyňských Čechů a Věrné strážel prokazují takovou pozornost, že nevíme ani jak se jim za to odměnit. Denně takřka přicházejí dopisy, které vítají Věrnou strážel, nebo žádají informace a občas nějaký dolárek předplatného a daru na Malínský fond. Nemáme dosud ani přehled o všech těch milých pozornostech, za které poděkujeme v čísle věnovaném těmto bratřím. Zatím všem posíláme pozdrav a sdělujeme, že vše ohlášené přišlo v pořádku. Některým posíláme zvláštní dopisy a postupně odpovíme všem.

Drahouš. Předsedu MNV zastává již rok náš krajan bratr Novotný.

Tlesky. V naší obci je nás celkem 11 volyňských, většinou z Kupičova. Předsedou MNV je náš krajan Kyselka Stanislav. Soužití jest v obci dobré. Očekáváme jen příchod našich drahých.

Poděkování. Na uvítacím večírku u bratra Josefa Křížka v Oráčově bylo sebráno na Malínský fond na podporu sirotků po padlých Volyňských 1988 Kčs. Vzdáváme bratru Křížkovi ze Smolárny vřelé a upřímné Bůh zaplat. Vřelé díky patří též dárčům 2314 Kčs, které byly sebrány na uvítání Volyňských ve Strojeticích.

Poděkování. Kruh přátel volyňských Čechů při SCV děkuje touto cestou švýcarské mírové akci „Don Suis“ za darování věcných darů pro pomoc volyňským repatriantům. Je to již druhá pomoc, která byla ochotně a s láskou poskytnuta sociální péči mezi volyňskými krajanými. Vedoucí akce pí Dr. Kneivlová nás osobně navštívila i se svými spolupracovnicí. Při této příležitosti jsme jí vyslovili vřelé díky a činíme tak i touto cestou za vzácné pochopení. J. Dušek, předseda Kruhu přátel.

Svaz přátel SSSR Žatec. Odbočka Svazu přátel SSSR v Žatci koná dne 16. března 1947 o 14.30 hod. v hotelu Zlatý lev řádnou valnou hromadu, na kterou zve členy z řad Volyňských.

Dvě třetiny čtenářů čte Věrnou strážel na dluh; nejsi i ty mezi nimi?

VOLYŇŠTÍ KRAJANÉ! MÁTE POUKAZY NA RADIO? SCHÁZÍ VÁM NĚJAKÉ
SOUČÁSTKY? POTŘEBUJETE OPRAVU? PAK SE OBRAŤTE NA FIRMU

Radio VOŠAHLÍK, Praha II, Trojická 14, I. p., tel. 43481

HOTEL A RESTAURACE „U JELENA“

TOMAŠEVSKÝ JOSEF, LITOMĚŘICE, NÁM. DR. E. BENEŠE 4, TEL. 165

Navštěvujte krajaňský podnik

Výborná dom. kuchyně - hostinské pokoje s ústředním topením - tekoucí teplá a studená voda - vzorná obsluha

*Veškeré prádlo a
dětské vybavičky
nakoupíte u fy*

JOSEF SLÁMA, LITOMĚŘICE,

Masarykovo náměstí číslo 25

Oděvní dům

Vladimír Žitný

ŠUMPERK, Lužickosrbská 2

Oděvy všeho druhu - levné
ceny - znamenitá obsluha

**Střižní zboží
a konfekce Jersák Jaroslav**
ŠUMPERK, nám. Dr. Beneše 23

Petr Najman

řeznictví a uzenářství
Chomutov, Palackého 4

prodej tabáku **JOSEF JANSÍK**

Chomutov, Ruská 52

**KAREL
TŮMA**

hostinec, Pšov, p. Podbořany

LADISLAV HROMADA

cukrářství, Teplice-Šanov, Doubravská 9

J. Mandík prodej tabáku **Praha IX**

Královská 243

MUDr. VIKTOR KRÁMSKÝ, praktický lékař
PRAHA XII, TŘÍDA GENERALISSIMA STALINA ČÍSLO 33
Ord. 16-19 hod.

V Žatci, kde se budete cítiti jako doma:

Restaurace

JOS. TABULKA „U POŠTY“

Žatec, Masarykova 351 - Telefon 593

*Snídaně, obědy, večeře, vyleželé pivo, výborné
likéry, pokoje k přenocování*

Až budete v Žatci, nezapomeňte přijít mezi své

Vítáme Vás milí krajané!

Nabízíme Vám svoje věrné
a poctivé služby

„Budoucnost“ Rakovník
prodejny na Žatecku a Podbořansku

První Volyňský odborný závod
hodinářský a zlatnický v Praze

JOSEF HAVLÍČEK

mlstr hodinářský

PRAHA II, TŘ. JANA OPLETALA 20

Na skladě:

*Velký výběr hodinek, kuchyňských a kancelářských hodin,
zlaté a stříbrné zboží, klenoty*

Opravy hodinek a šperků provádím rychle, levně a se zárukou.
Zhotovuji snubní prsteny. Veškt. objednávky vyřizují také poštou.

**Nečtete „Věrnou stráž“
zadarmo?**

Máte již vyrovnané předplatné?

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz ČzV nákl. Družstva „Domovina“. Odpovědný redaktor Jaroslav Chudoba. Redakce: Žatec, Šafaříkova ul. 1646/50, telefon 365. Administrace: Žatec, Nádražní schody 199, telefon 628. Administrátor J. Dušek. Tiskne „Svoboda“, fil. v Žatci, telefon 374 a 390. Používání novinových známek povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů v Praze, čj. IA-Gze-2372-OB. Dohledací poštovní úřad Žatec. Předplatné na rok 1947 je 120 Kčs. Konto poštovní spořitelny č. 14939 — Okresní záložna hospodářská Žatec.